

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 459/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jozefom Podobom, advokátom, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 0 T 140/2021 z 24. februára 2022, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 To 37/2022 z 8. decembra 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 32/2023 z 13. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 0 T 140/2021 z 24. februára 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 37/2022 z 8. decembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 32/2023 z 13. júna 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáha, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom z 24. februára 2022 bol sťažovateľ uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, 3, 8 Trestného zákona, § 36 ods. 1 písm. n) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere

4 mesiacov, ktorého výkon súd podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka a podľa § 61 ods. 1, 3, 5 písm. a) Trestného zákona mu okresný súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na doživotie v zmysle zásady trikrát a dosť, a to z dôvodu, že už bol rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 32/2009 z 20. júla 2009 (právoplatným 20. júla 2009) uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 289 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a trestným rozkazom okresného súdu č. k. 2 T 106/2013 zo 16. septembra 2013 (právoplatným 1. októbra 2013) uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona.

3. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré okrem iného odôvodnil aj tým, že už aj v prípravnom konaní spáchanie skutku priznal a oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o uznaní viny. Rovnako poukázal na svoje rodinné pomery (úmrtie otca, ťažko zdravotne postihnutá matka odkázaná na jeho pomoc, pomoc sestre s dvomi deťmi postihnutými autistickým ochorením), pre ktoré považoval uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na doživotie za neprimerane prísny. Poukázal tiež na prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. novembra 2011 podľa § 438d Trestného zákona.

4. Krajský súd odvolanie sťažovateľa napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodné. Proti tomuto uzneseniu a proti napadnutému rozsudku (vo výroku o uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá) podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol so stručným záverom, že nie sú naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov.

5. Sťažovateľ ústavnú sťažnosť podáva „z toho dôvodu, že o ochrane mnou označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu nerozhoduje iný súd.“. Uvádza tiež, že využil všetky dostupné právne prostriedky ochrany a ústavnú sťažnosť podáva v zákonnej lehote.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 43 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj náležitosti ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

7. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť neodôvodnil skutkovou a právnou argumentáciou, ktorá by umožňovala posúdiť opodstatnenosť jeho ústavnej sťažnosti. Zákonnou náležitosťou návrhu na začatie konania a ústavnej sťažnosti je odôvodnenie (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), predovšetkým uvedením konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

8. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne

argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje len všeobecné konštatovanie o porušení označeného základného práva a článkov ústavy rozhodnutiami špecifikovaných trestných súdov vydanými v prvom stupni, v odvolacom a dovolacom konaní. Sťažovateľ stručne vymedzil priebeh svojej trestnej veci (špecifikovaním rozhodnutí trestných súdov a ich výrokov a stručným vymedzením obsahu jeho opravných prostriedkov – odvolania a dovolania). Samotné podanie ústavnej sťažnosti odôvodnil len splnením podmienok konania – vyčerpaním dostupných právnych prostriedkov a podaním ústavnej sťažnosti v zákonnej lehote. Ústavná sťažnosť sťažovateľa zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom neobsahuje žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu, t. j. také odôvodnenie, ktorým sťažovateľ tvrdí a konkrétnymi úvahami argumentuje, že pochybenia trestných súdov (osobitne najvyššieho súdu ako súdu, ktorý rozhodoval v jeho trestnej veci ako posledný) mali za následok porušenie označeného základného práva a špecifikovaných článkov ústavy. Z obsahu ústavnej sťažnosti sa javí, ako keby sťažovateľ poňal ústavnú sťažnosť ako ďalší opravný prostriedok v systéme trestného súdnictva bez potreby jeho špecifického odôvodnenia.

9. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

10. Ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne relevantné odôvodnenie (konkrétnu a špecifickú ústavnoprávnu argumentáciu). Rozsah nedostatkov ústavnej sťažnosti je taký, že ústavný súd nemal priestor na to, aby svojím zásahom odstránil tento nedostatok ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (absencia argumentácie – odôvodnenia), ústavný súd sťažovateľa zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019).

11. Pretože ústavná sťažnosť neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

12. Ústavný súd už len nad rámec dodáva, že všeobecné súdy všetkých stupňov sa argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k neprimeranosti a podmienkam uloženého trestu zákazu činnosti podrobne zaoberali a túto aj relevantne vyhodnotili, a preto aj pri materiálnom prieskume námietok sťažovateľa ústavným súdom (v prípade kvalifikovanej ústavnej sťažnosti a relevantnej ústavnej argumentácie) by ústavný súd zrejme dospel vo vzťahu k rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde a vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu